

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Miranda Lee

A tökéletes titkár

Abby Green

Csalás és ámitás

Michelle Douglas

Nyomoz a férj

Georgie Lee

Miss Bell eljegyzése

Minden perce különleges™
www.vintonkiado.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Miranda Lee, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *The Billionaire's Ruthless Affair* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Czárán Judit

© *Abby Green, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *An Heir to Make a Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Gábor

© *Michelle Douglas, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *A Deal to Mend Their Marriage* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© *Harlequin Books S. A., 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *Miss Bell's Ballroom Betrothal* (Harlequin Internet Titles)

• *Magyarra fordította:* Hajnal Gabriella

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 93. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-605-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Miranda Lee

A tökéletes titkárnő

Agglegények Klubja

1. FEJEZET

Vajon miért nem érzem magam jobban a bőrömben? – kérdezte magától Alex, mikor reggel kiment a kávéjával a penthouse lakása teraszára. Húvös volt a reggel, kicsit megborzongott. De már kezdett előbújni a nap, úgyhogy hamarosan melegebb lesz. Ráadásul a tél Sydney-ben igazából semmi a londonihoz képest. Alex örült, hogy újra itthon van, de valahogy mégsem érezte magát boldognak.

Nézte a város sziluettjét, és arra gondolt, hogy biztos vele van a baj, hiszen mostanra mindent elért, amire valaha vágyott. És bár még csak harmincnégy éves, már azt is megengedheti magának, hogy nagyvonalúan támogasson egy sor jótékonyági projektet.

Miután Rhodes-ösztöndíjjal elvégezte az oxfordi egyetemet, alapított egy céget Londonban a két legjobb barátjával, akik évfolyamtársai voltak az egyetemen. Úgy kezdődött, hogy megvettek egy meglehetősen lepusztult borozót, azt felújították, aztán vásároltak még egyet, majd még egyet, míg végül az egész egy nagy nemzetközi franchise-hálózáttá nőtte ki magát.

Az ötlet Sergióé volt.

Alex elmosolyodott, mikor eszébe jutott olasz barátja. De az az igazság, hogy Jeremyt is nagyon szerette, pedig ők ketten szinte semmiben nem hasonlítottak egymásra. Sergio néha túlságosan komolyan vette az életet, Jeremy viszont... Istenem, hogy is írhatná le őt? Sokan playboynak tartják, de ő tudta, hogy a szíve mélyén Jeremy nagylelkű és talpig becsületes ember, aki jóban-rosszban kitart a barátai mellett. Bár az kétségtelen, hogy Jeremynek kicsit több a pénze meg a sármja, mint ami jót tesz egy férfinak. Ráadásul most még gazdagabb lett, hiszen a franchise-cég eladásából mindhárman milliárdokra tettek szert.

Sajnos, a közös vállalkozás eladása miatt nagyon meglazultak a kapcsolataik. Alex nem kételkedett benne, hogy továbbra is barátok maradnak, de olyan már soha nem lesz, mint régen, mikor rendszeresen találkoztak Londonban. Sergio közben visszatért Milánóba, hogy talpra állítsa a családjá gyengélkedő cégét, Jeremy Londonban maradt, neki viszont itt van dolga Ausztráliában.

De hát ilyen az élet. A dolgok változnak.

Ránézett az órájára. Mindjárt fél nyolc. Elkésik a munkából, pedig ilyesmi vele nem szokott előfordulni.

Harriet nyilván el sem tudja képzelni, hol van. Remélhetőleg nem haragszik, amiért tegnap olyan barátságtalan volt vele. Őszintén szólva nem látszott rajta semmi ilyesmi. Fialat kora ellenére ő volt a legintelligensebb és legprofibb titkárnő, akivel valaha munkakapcsolatba került.

Alex kiitta a kávéját, visszament a lakásába, és betette a bögréjét a mosogatógépbe. Aztán fogta a mobilját meg a kulcsait, és elindult a lifthez. De alighogy nyílt a liftajtó, megszólalt a telefonja. Ránézett a kijelzőre, és elmosolyodott. Jeremy az.

Ne ferd az ördögöt a falra, mert megjelenik!

– Micsoda véletlen! Épp rád gondoltam – mondta neki köszönés helyett, majd megnyomta a liftben a „mélygarázs” gombot.

– Tényleg? – kérdezte Jeremy jellegzetesen mély, férfias hangján. – Nincs jobb dolgod? Azt hittem, a további milliók megszerzésével vagy elfoglalva. Bár tök mindegy, hiszen azt is elosztogatod.

– Te ittál? – kérdezte Alex vigyorogva, mert éppen kiszámolta, hogy Londonban már késő este van.

– Mondhatjuk úgy is. Egy partin vagyok. Egészen pontosan egy eljegyzési bulin.

Alex elnyomott magában egy sóhaj. Biztos megint valamelyik fivére házasodik. Esetleg az anyja vagy az apja. Nem véletlen, hogy Jeremy olyan elutasító a házasság intézményével szemben. Hiszen ha végignézi a családján, nem sok oka van rá, hogy higgyen a tartós kapcsolatokban.

Nos, ami azt illeti, Alex sem volt oda a házasságért, de nem azért, mintha szkeptikus vagy cinikus lett volna. Ő hitt a szerelemben. Hitt abban, hogy van, akinek tényleg sikerül megtalálnia az igazit. Ő viszont nem kereste a lelki társát, mégpedig elsősorban az édesanyjának tett ígérete miatt, aki

a halálos ágyán ezt mondta neki: „A Jóistennek oka volt rá, hogy ilyen kivételes tehetséggel áldott meg. Ne pocsékd el, hanem használd valami jóra!”

És Alex tartotta magát az ígéretéhez. Ám ahhoz, hogy az ember a munkája mellett aktív filantróp is legyen, rengeteg időre és energiára van szüksége. Egy feleség, pláne család ebbe már nem férne bele. És Alexnek igazából tetszett is az agglegényélet. Szeretett egyedül élni, nem akart elköteleződni, mert tudta, hogy az ilyesmi csak bonyodalmakkal jár.

– És? Ezúttal kinek kötik be a fejét? – kérdezte, miközben a SUV-ja felé tartott a mélygarázsban.
– Remélem, nem az anyád a boldog ara. Mert ha jól emlékszem, még nincs egy éve, hogy a harmadik férjétől is elvált, miután kiderült, hogy lefekszik a személyi edzőjével.

– Nem, szerencsére nem – nevetett Jeremy. – Meg fogsz lepődni, ha megmondom, kiről van szó.

– Tényleg? – kérdezte Alex kissé megütközve. – Várj egy pillanatot, beszálok a kocsiba! Éppen munkába tartok. – Gyorsan becsúszott a volán mögé, majd kihangosította a telefonját. – Na, most már hallgatlak.

– Mondd, haver, szoktál te a munkán kívül mást is csinálni? – kérdezte Jeremy rosszállóan.

– Persze. Eljárok vacsorázni, sportolok, és sokat szexelek. Akárcsak te, cimborá.

– És együtt vagy még azzal a Lisa nevű nővel, akiről legutóbb meséltél? Tudod, aki olyan idegesítően vihog. Vagy már szakítottál vele?

– Persze, annak már régen vége – felelte Alex rosszkedvűen.

Lisa még mindig fájó pontja volt. Ugyanis az utolsó randijukon, mikor tapintatosan közölni akarta vele, hogy vége, a lánynak volt képe megelőzni őt. Állítólag azért, mert elvállalt valami állást egy óceánjárón.

– Nincs kedvem veled Lisáról társalogni – mondta. – Inkább áruld el végre, ki házasodik!

– Kapaszkodj meg: Sergio.

– És ebben mi olyan meglepő? Hiszen mondta, hogy visszamegy Olaszországba, és keres magának egy feleséget. Persze nem hittem volna, hogy ilyen gyorsan talál is.

– Ha tudnád, milyen gyorsan! – nevetett Jeremy. – Két hét múlva esküsznek.

– Te jó ég! De hova ez a nagy sietség? Csak nem terhes a menyasszony? Hiszen Sergio még csak pár hete van Olaszországban.

– Nem, Bella tudtommal nem terhes.

Alex úgy taposott rá a fékre, hogy kis híján nekiesett a szélvédőnek, mögötte meg dühösen dudáltak az autósok. Ám aztán összeszedte magát, és próbált nyugodtan továbbhajtani, nehogy balesetet okozzon.

– Ilyeneket ne mesélj, miközben vezetek – mondta.

Szóval Bella a menyasszony, a Broadway híres sztárja, Sergio mostohahúga. Sergio két évvel ezelőtt vallotta be nekik, hogy évek óta kívánja azt a lányt.

Természetesen akkor mindketten azt javasolták neki, hogy sürgősen felejtse el őt.

Ezek szerint nem fogadta meg a tanácsukat.

– Hidd el, engem is ugyanúgy sokkolt a hír, mint téged! Ráadásul nekem alkalmam volt a saját szememmel látni, mennyire rögeszmésen odavan érte.

– Hogyhogy?

– Tudtam, hogy Sergio éppen a comói villájában tartózkodik, ezért tegnap elhatároztam, meglepem a születésnapján, és odarepültem hozzá.

– Te jó ég! Tényleg! Teljesen elfelejtettem, hogy születésnapja van.

– Ebben nincs semmi meglepő. Te minden születésnapot elfelejtesz. Persze azt hittem, egyedül van a házban, mert korábban azt mondta, hogy mielőtt nekiáll rendbe tenni a családi vállalkozást, szeretne nyaralni egyet. De úgy látszik, valamit félreérthettem, mert mikor megérkeztem, ő éppen Milánóban volt, Bellát viszont itt találtam a villában. Azt állította, hogy kezdte magán a kiégés jeleit észlelni, úgyhogy megkérte Sergiót, adja ki neki a nyaralót pár hétre. Ő meg természetesen megengedte, hogy ingyen lakjon nála.

Alex az ajkába harapott.

– Szóval a csaj elcsábította őt.

– Sergio mást állít. Szerinte ő csábította el Bellát.
– Ez nem nagyon vallana Sergióra.
– Szerintem se, de úgy tűnik, mégis ez történt. És a szegény idióta mindjárt bele is szeretett.
– És? Bella viszonzza az érzéseit, vagy ő is olyan számító perszóna, mint az anyja? – Ugyanis mindketten tisztában voltak vele, hogy Bella anyja annak idején csak azért ment hozzá Sergio apjához, hogy vele finanszíroztassa a lánya ének- és tánctanulmányait. Aztán mikor Bella karrierje beindult, mindjárt el is vált tőle. – Bella tudja egyáltalán, hogy Sergio milliárdos lett?
– Fogalmam sincs.
– De hát valamilyen benyomásod csak van róla! – emelte az égre a szemét Alex. – Például, hogy mennyire őszinte.
– Nos, akármilyen furcsán hangzik is ez egy olyan cinikus alak szájából, amilyen én vagyok, nekem az az érzésem, hogy Bella tényleg szerelmes Sergióba.
– És ebbe azt is belekalkuláltad, hogy egy színésznőről van szó? – kérdezte Alex élesen.
– Akkor most ki a cinikus? Akárhogy is, az esküvő július harmincegyedikén lesz, de gondolom, erről Sergio hamarosan neked is küld majd értesítést. Minket akar ugyanis tanúnak felkérni, és én a te nevedben is azt mondtam, hogy megtisztelve érezzük magunkat. Szóval ha felhív, próbálj lelkesedni egy kicsit, mert a döntését már úgysem fogja megváltoztatni. Teljesen bele van habarodva abba a nőbe. Úgyhogy mi nem tehetünk mást, mint hogy biztosítjuk a támogatásunkról. Legfeljebb majd segítünk neki a romeltakarításban, ha mégsem válik be a házasság.
Alex kételkedett benne, hogy Ausztráliából sok támogatást tudna nyújtani Sergiónak, de azért megüzente neki Jeremyvel, hogy szívesen lesz a tanúja. Hirtelen úgy érezte, mintha gombóc lenne a torkában, és hosszú másodpercekig nem tudott megszólalni. Szerencsére Jeremy a segítségére sietett.
– Most már le kell tennem, Alex, mert keres valaki. Ne felejts el repülőjegyet foglalni! És az isten szerelmére, legyél egy kicsit lelkesebb, ha Sergio hív!
Alex felsóhajtott. Nem örült neki, hogy alakoskodnia kell, de Sergio kedvéért kénytelen lesz úgy tenni, mintha örülne. Pedig biztos volt benne, hogy ez a házasság csak katasztrófával végződhet.
Ami meg őt illeti, ez a dolog csak megerősítette az elhatározásában, hogy soha nem nőül meg. Valakit szeretni és aztán elveszíteni – akár válás miatt, akár azért, mert meghal az illető –, nos, ennél rosszabbat elképzelni sem tudott. Ő nem kockáztatja, hogy úgy végezze, mint az apja, vagy valami pénzéhes perszóna zsákmányává váljon, mint Sergio apja. Ő továbbra is csak olyan nőekkel fog randizni, akikkel nem kockáztatja a szívét. Akik hozzá hasonlóan csak egy kis szórakozásra vágynak.
De sajnos a következő két hétben nem lesz ideje szórakozni, mert napi huszonnégy órában dolgozni fog. Csak érjen már be végre az irodába! Szegény Harry, lehet, hogy már keresőcsapatokat küldött a felkutatására.

Harriet nem nagyon bánta, hogy a főnöke késik. Ugyanis tudta, el kell mondania neki valamit, amit azóta halogatott, hogy Alex visszatért Londonból. Csak akkor még nagyon friss volt a dolog, és félt, hogy elsírná magát közben, ami mindkettőjük számára roppant kínos lett volna.

Ám azóta eltelt néhány nap, és Alex még mindig nem tudja, hogy Dwayne már nem a vőlegénye. Titokban abban bízott, a főnöke előbb-utóbb észreveszi, hogy nincs már jegygyűrű az ujján, de sajnos Alexnek nincs szeme az ilyesmihez. Mikor dolgozik, se lát, se hall, semmit nem vesz észre abból, ami körülötte történik.

Őszintén szólva bosszantotta egy kicsit, hogy senki más sem kérdezett rá a dologra az Ark Properties cégnél, de erről persze egyedül ő tehet. Bár mindig mindenkivel igyekezett kedves lenni, igazából a magánéletben nem ápolt kapcsolatot a kollégáival. A baráti köre és a munkatársak számára két külön világ volt.

És egészen eddig ideje sem lett volna rájuk, hiszen ott volt neki Dwayne, aki amúgy is mindig nehezményezte, hogy túl sokat dolgozik, és esténként későn ér haza.

Remélhetőleg újdonsült szinglisége nem fog változtatni az Alexszel való jó munkakapcsolatán.

Alex nagyon jó főnök, Harriet kifejezetten kedvelte őt, és úgy érezte, ez kölcsönös.

Mikor tavaly eljött az állásinterjúra, nem hitte volna, hogy őrá esik a férfi választása, mert Alex eleinte kifejezetten bizalmatlanul méregette. Talán attól félt, hogy rá akar majd akaszkodni. Végére is ő az egyik legkapósabb agglegény egész Sydney-ben. Ám amikor kiderült, hogy neki vőlegénye van, egy csapásra megváltozott a viselkedése. És úgy látszik, jó benyomást tett rá, mert azonnal felvette.

Igaz, az önéletrajzában sem volt semmi kivetnivaló – leszámítva a rossz érettségi bizonyítványát, de ezen Alex nagyvonalúan túltette magát, mikor elmondta neki, hogy az apja akkoriban vesztette el az állását, és ezért neki három helyen kellett dolgoznia, hogy a családjuk meg tudjon élni. E miatt a kis hazugság miatt azonban nem volt büntudata. Végül is a gyerekkorához és a fiatalkorához az Ark Properties igazgatójának semmi köze.

Alexnek nyilván tetszett a munkához való hozzáállása, ahogy az ingatlanágazatban szerzett tapasztalatát is nyilván pozitívumként értékelte. Még az sem zavarta, hogy Harriet személyi asszisztensként korábban soha nem dolgozott. Egyszerűen szüksége volt egy megbízható emberre, aki vezeti az irodát, mikor ő távol van, ami az angliai kapcsolata miatt eleinte gyakran előfordult. De ezekről a kapcsolatokról soha nem beszélt, és ha kérdezték, kitérő válaszokat adott.

Ám a minap mondott valami olyasmit, hogy mostantól nem fog annyit utazni, és tartósan Sydney-ben fog élni. Ennek Harriet örült volna, ha nem idegesíti annyira az a bizonyos rég esedékes beszélgetés. A végén már aludni sem tudott, annyira nyomasztotta a dolog. De ma éjjel eldöntötte, hogy színt vall, és mindjárt reggel megmondja Alexnek az igazat.

Mikor meglátta, hogy még mindig üres a főnöke irodája, türelmetlenül felsóhajtott, és kiment a konyhába, hogy forraljon egy kis vizet. Alex mindig azzal kezdte a napot, hogy kért egy nagy bögre kávét tej és cukor nélkül. És sokszor elküldte a boltba is, hogy hozzon neki egy bagelt. Ugyanis élt-halt a bageléért. Talán ma is meg kellene várnia, amíg eszik valamit, mert ha üres a gyomra, akkor nagyon morcos tud lenni.

Harriet kinyitotta a szekrényt, és kivett belőle egy kis doboz méregdrága macskaeledelt. A doboznyitás hangjára mindjárt megjelent a konyhában egy kövér cica, és a lábához dörgölözött.

– Éhes vagy, Romany? – kérdezte Harriet, majd kiborította a macskaeledelt egy csészealjra, és letette a földre.

Az állat persze úgy ugrott rá, mintha egy hete nem evett volna.

– Elkényeztetni őt.

Alex hangjára Harriet meglepetten hátrafordult. Nem is hallotta, hogy megjött. Szokás szerint szívdöglesztően nézett ki sötétkék öltönyében, amely jól illett a kék szeméhez. Az inge világítóan fehér volt, hozzá divatos, ezüstszürke, magában csíkos nyakkendőt viselt.

– Ezt pont maga mondja? – kérdezte. – Szeretném emlékeztetni, maga ragaszkodott hozzá, hogy ilyen drága konzervvel etessük.

– Persze, mert nem akartam, hogy egész nap sírjon itt nekem.

– Én soha nem sírtam magának.

– De közel állt hozzá.

Az lehet, gondolta Harriet, majd fogta az üres csészealjat, alaposan elmosogatta, és jól eltette, hogy a kollégák ne panaszkodjanak a macskaeledel szaga miatt. Amire amúgy sem volt nagy esély, hiszen Romanyt mindenki szerette.

Kivéve Dwayne-t, aki nagyon haragudott, mikor ő pár hónappal ezelőtt hazavitte magukhoz a macskát, akit az autója alatt talált keservesen nyávogva. Dwayne ragaszkodott hozzá, hogy azonnal vigye el a cicát egy állatmenhelyre, amit ő meg is tett volna, ha talált volna valami jó helyet.

De nem talált. Mindenütt azt mondták, hogy egy ilyen öreg macska nem kell már senkinek. És mivel Harriet nem vette volna a lelkére, hogy elaltassák, magával vitte az irodába, hogy megkérdezze, nem fogadná-e be valaki. De mivel itt sem akadt jelentkező, Alex kijelentette, hogy Romany ettől kezdve irodai macska lesz. Csináltatott neki macskabejárót, fekhelyet, és elküldte Harrietet, hogy szerezzen be mindent, amire egy cicának szüksége lehet.

A főnöke jó szíve és nagylelkősége annak idején könnyekig meghatotta Harrietet, főleg mivel

az kiáltó ellenétben állt Dwayne szívtelen viselkedésével. A Romany-incidens volt a vég kezdete a kettőjük kapcsolatában. Attól fogva más szemmel nézett rá. A rózsaszín szemüveg valahogy lekerült róla.

Az, hogy a férfi egyetlen fillért sem volt hajlandó karitatív célokra áldozni, már korábban is érzékeny pont volt a kettőjük kapcsolatában, amint az is, hogy Dwayne egyáltalán nem akarta kivenni a részét a házimunkából. Mikor egyszer panaszkodott erről a barátnőjének, Emily csak nevetett, és azt mondta, túl magasak az elvárásai.

– A férfiak szeretik, ha gondoskodunk róluk – magyarázta. – Ez genetikai adottság. Ők megvédenek minket, és pénzt keresnek, cserébe mi otthon kényeztetjük őket.

Harriet ezt nem így látta. Ő mindkettőre vágyott. Hogy neki is legyen érdekes munkája, a férje pedig legyen mindenben társa. Dwayne nem ilyen volt. Az utolsó csepp az volt a pohárban, amikor az esküvőjüket tervezgetve a férfi azt javasolta neki, hogy vegyen használtan menyasszonyi ruhát az internetről.

– Felforrt már a víz? – zökkenette ki őt a gondolataiból Alex.

– Azt hiszem, igen – felelte Harriet, majd kivett a szekrényből két bögrét. – Nem szokott ilyen későn jönni – tette hozzá, próbálva nem tudomást venni idegesen liftező gyomráról.

Lehet, hogy mégsem kellene Dwayne-ről beszélnie neki?

– Elaludtam – mondta Alex. – És a közlekedés is katasztrofális volt. Amúgy szívesen ennék egy bagelt a kávéhoz.

– Máris megyek. Ja, és még valami... – kezdett bele Harriet, mielőtt a férfi elhagyta volna a helyiséget.

– Van egy perce? Szeretnék... szeretnék beszélni magával.

Alex sóhajtott.

– Nos, amennyiben a tegnapi viselkedésem miatt akar panaszkodni, akkor kérem, ne tegye, jó? Sajnálom, hogy magán vezettem le a feszültséget, ami megbocsáthatatlan. De tudja, én is ember vagyok. Ideges voltam, ráadásul a hétvégén szakítottunk Lisával.

– Ó!

Harrietet nem lepte meg különösebben a hír. A három nő közül, akikkel Alexnek az elmúlt egy évben viszonya volt, Lisát találta a legidegesítőbbnek. Nemcsak az idétlen vihorászása miatt, hanem azért is, mert az volt a szokása, hogy időnként csak úgy betoppant az irodába. Ami Alexnek legalább annyira nem tetszett, mint neki.

– Sajnálom – tette hozzá egy kicsit később.

– Én nem – felelte Alex. – Illetve nem nagyon. De ugye maga nem akar felmondani?

A lány döbönt arckifejezése azonban nyilván megnyugtatta, mert megenyhült az arca. Ami megerősítette Harrietet abban a meggyőződésében, hogy Alex nagyon nem szereti, ha valami nem az elképzelése szerint történik. Bár igazán dühösnek még soha nem látta, el tudta képzelni, hogy nagyon utálja, ha valaki keresztülhúzza a számításait.

– Nem, dehogy, szó sincs ilyesmiről! – sietett megnyugtani őt.

– Akkor ki vele Harriet, mi a baj! A rossz híreken szeretek gyorsan túlesni.

– Annyira nem rossz hír.

Megrémítette, hogy Alex hirtelen Harrietnek szólítja. Máskor mindig Harry volt neki, amit sokkal jobban szeretett. Volt valami intim abban, hogy becézi. Mintha nemcsak az asszisztense lenne, hanem a barátnője is. De ez persze csak fantáziálgatás.

– Legalábbis a maga számára nem rossz – tette hozzá, próbálva nem tudomást venni a szomorúságról, ami hirtelen belemart a szívébe. – Nos... szóval... szóval az a helyzet, hogy... felbontottam az eljegyzésemet Dwayne-nel.

Alex az első pillanatban láthatólag megdöbönt, de aztán kiült az arcára a részvét.

Harriet meg félt, hogy elbőgi magát.

– Sajnálom, Harry – mondta a férfi lágyan. – Borzasztóan sajnálom.

Attól, hogy Alex újra Harrynek szólította őt, végleg elszakadt a lánynál a cérna. Nem tudott tovább uralkodni magán, és potyogni kezdtek a könnyei.

2. FEJEZET

A megdöbbenésnél, amit a hír hallatán érzett, Alexben csak a szájalom volt erősebb, amit Harriet könnyei váltottak ki belőle. Még sohasem látta az asszisztensét sírni. Illetve talán egyszer a macska miatt. Harriet még a legstresszesebb helyzetekben is maga volt a megtettesült nyugalom és gyakorlatiasság. Az is lepergett róla, ha ő valamiért veszekedett vele, mint például tegnap. Amivel már nemegyszer váltotta ki a csodálatát.

Ugyanis kifejezetten taszították azok a nők, akik minden apróság miatt rögtön bőgni kezdenek, így próbálva manipulálni a másikat. Az ő édesanyja például soha nem panaszkodott vagy sírt semmiért. Sírással semmire sem megy az ember, mondogatta mindig a gyerekeinek.

Egyszer sírt csak, mikor kiderült, hogy gyógyíthatatlan méhnyakrákban szenved, amit nem vettek időben észre az orvosok.

Ne gondold a múltat, Alex! Koncentrálj inkább a jelenre! Arra, hogy itt áll előtted a te mindig higgadt, okos asszisztensed, és zokog.

Egy darabig tanácstalanul toporgott az ajtóban. Furcsa, hogy eddig eszébe sem jutott, hogy Harry is nő, és ezért érzékenyebb, mint általában a férfiak. Végül döntött. Határozott léptekkel odament hozzá, és megölelte.

– Csss, ne sírjon! – mondta, és megsimogatta selymes, barna haját.

Ám Harryn ez sem segített. A vállát most már rázta a zokogás, a kezét ökölbe szorította, és Alex mellkasának nyomta. Ráadásul Romany is kétségbeesetten nyávogott, nyilván ő is érezte, hogy valami baj van.

– Ne sírjon már! Látja, már a macska is ideges.

De Harriet nem hagyta abba a zokogást, a macska meg egy idő után odébbállt.

Alex arra gondolt, bárcsak ő is így tehetne. Egyáltalán nem volt kellemes a karjában tartani Harrietet. Amúgy sem nagyon tudott mit kezdeni az efféle érzelmkitörésekkel, ráadásul a lány testi közelsége is zavarta. Ő csak akkor szeretett megérinteni egy nőt, ha tudta, hogy annak folytatása is lesz.

– Ó, bocsánat!

Alex felkapta a fejét, és a hang irányába nézett. Audrey volt az, a negyvenes, elvált és kissé már megkeseredett recepciósuk. Aki most nyilván meg van győződve róla, hogy a főnökét és az asszisztensnőjét valami illetlen dolgon sikerült rajtakapnia. Nos, ezt a tévhitet csírájában el kell fojtanom, mielőtt még lábra kel a cégnél a pletyka, gondolta Alex.

– Az a helyzet, hogy Harriet ki van borulva – próbált magyarázkodni. – Szakítottak a vőlegényével.

– Valóban? Miért, mi baj volt a pasással? – vont a össze a festett szemöldökét Audrey.

Nahát, milyen szívtelen perszóna! – gondolta Alex. Csak a piszkos részletek érdeklik. Bár ami azt illeti... nos, igazából ő is kíváncsi volt, mi történhetett. Azt nemigen tudta elképzelni, hogy Dwayne megcsalta Harryt. Valahogy nem az a típus. Bár annyira nem ismerte, hiszen csak kétszer találkoztak.

Mindenesetre sosem értette Harriet választását, aki nemcsak szép volt, és vonzó, hanem rendkívül okos is. Dwayne viszont... nos, ő a legjobb esetben is átlagosnak mondható, mind megjelenését, mind értelmi képességeit tekintve. Ő személy szerint meglehetősen unalmasnak találta a fickót. Egy történelemtanártól az ember többet várna. Ám Dwayne-t a tanárságból mintha csak a fizetés és a hosszú vakációk érdekelték volna.

– Biztos kellett neki a szabadidő, hogy többet golfozhasson – mondta jobb híján.

Lehet, hogy éppen ezért szakított vele Harry. Mert Dwayne több időt töltött a golfpályán, mint a menyasszonyával az ágyban. Ha ő lenne Harriet vőlegénye, biztos mindennap szeretkezne vele. Most, hogy átölelte, megint tudatosult benne, milyen elképesztően jó alakja van.

Mikor érezte, hogy az ágyéka bizseregni kezd, gyorsan elengedte a lányt. Hátrébb lépett, kivett

néhány papír zsebkendőt a tartóból, és odanyújtotta neki.

– Törölje le a könnyeit!

Harry pedig engedelmeskedett, és jó hangosan kifújta az orrát.

Alex Audrey-hoz fordult.

– Mi most elmegyünk, iszunk egy kávéét Harriettel – mondta. – Kérem, szóljon a többieknek, hogy egy darabig házon kívül leszünk!

– Rendben.

– Akkor én... én azt hiszem, előtte kimegyek a mosdóba, és egy kicsit rendbe szedem magam – mondta Harry még mindig szíjogva.

– Persze, menjen csak! Akkor találkozunk öt perc múlva a liftnél.

Harriet fogta a ridiküljét, és elindult a női mosdó felé, amely szerencsére éppen üres volt. Mikor meglátta kivörösödött arcát és kissé bedagadt szemét a tükörben, egészen megrémült magától. Még szerencse, hogy a munkába járáshoz nem festi a szemét, mert akkor most úgy nézne ki, mint egy mosómedve.

Megmosta az arcát, megtörölte, aztán kirúzsozta a száját, és megfésülte vállára omló, fényes, barna haját. Megállapította, hogy a stylist, akihez havonta egyszer elmegy, és aki a haját is vágja, igazi kincs, hiszen a frizurája minden helyzetben, még most is tökéletesen áll, anélkül hogy sokat kellene bajlódnia vele. Ugyanis ha Alex azt mondja, hogy öt perc, akkor az tényleg öt perc. A türelem nem tartozott a főnöke erényei közé. A kedvesség és az együttérzés annál inkább. Ez már Romany esetében is kiderült, és most megint bebizonyította, milyen melegszívű és empatikus.

Ám arra nem számított, hogy meg is fogja ölelni. Ez legalább annyira váratlanul érte, mint az, hogy ő meg elkezdett zokogni. Pedig nem különösebben síró fajta. Persze nem is mindennap történik meg az emberrel, hogy porba hullanak a jövővel kapcsolatos álmái.

Lehet, hogy ha a Dwayne-nel való szakítás után alaposan kisírta volna magát, akkor most megőrizte volna az önuralmát, de ő inkább a szőnyeg alá söpörte a dolgot, és csak az állásáért aggódott. Mintha Alex egy szörnyeteg lenne, aki kirúgja csak azért, mert újra szingli lett.

Gyorsan vetett még egy utolsó pillantást a tükörbe, majd kisetett a lifthez. Persze Alex már várta, és jól meg is nézte őt. Nyilván tudni akarja, hogy sikerült-e összeszednem magam, gondolta Harriet. Tehát higgadtan rámosolygott a férfirra, aki ezúttal nem mosolygott vissza, csak aggódva megkérdezte, hogy jobban van-e.

– Sokkal jobban – felelte. – Egyébként nem kell elvinnie sehová – tette hozzá Harriet, pedig nagyon szívesen ment volna. – Az irodában is kávézhatunk.

– Szó sem lehet róla! Menjünk csak, a többiek addig majd tartják a frontot.

Kinyílt a felvonó ajtaja, és a kollégák kitódultak rajta.

Miután mindketten beszálltak, és a lift elindult, Alex megkérdezte:

– És mikor történt a szakítás?

– Azon a hétvégén, mikor maga visszajött Londonból.

– És miért csak most mondta el? – kérdezte Alex, miközben megnyomta a „földszint” gombot. És még mielőtt Harrietnek eszébe jutott volna valami jó válasz, már folytatta is: – Talán mert arra számított, hogy esetleg még meggondolja magát? Hogy ad még egy esélyt Dwayne-nek?

– Nem, ha én egyszer hozok egy döntést, nem szoktam megváltoztatni. És Dwayne sem jelentkezett a szakításunk óta. Nyilván ő is érezte az utolsó veszekedésünkkel, hogy innen már nincs visszaút.

– Jó nagy veszekedés lehetett – állapította meg Alex.

– Igen, az volt – felelte Harriet, és azon gondolkodott, vajon mit szólna a főnöke, ha tudná, hogy az egész miatta robbant ki.

– El akarja mondani? – kérdezte Alex a lány arcát fürkészsze.

Harriet ránézett, és megrázta a fejét.

– Nem, azt hiszem, az nem lenne jó ötlet.

– Szerintem meg igen.

Miután leértek a földszintre, Alex megfogta Harriet karját, és a forgóajtón keresztül kivezette az utcára.

– Melyikbe szeretne menni? – biccentett a két kávézó felé, amelyek az irodaépülettel szemben, szinte egymás mellett helyezkedtek el.

Harriet rámutatott a bal oldalira.

– Menjünk oda, ott finomabb a bagel!

– Rendben.

A férfi keresett maguknak egy szabad asztalt az ablaknál, leültette Harrietet, ő maga pedig odament a pulthoz. A lány furcsának találta, hogy sorban állni látja a főnökét. Biztos nem gyakran fordul elő vele. De aztán eszébe jutott, hogy Alex sem volt mindig ilyen gazdag és sikeres.

Az állásinterjúja előtt kutakodott egy kicsit az interneten, de sok mindent nem talált. A legérdekesebb és egyben legmeglepőbb, amit megtudott róla, az volt, hogy Alex nincstelen bevándorlók gyermekeként látta meg a napvilágot, és Sydney egyik szegénynegyedében nőtt fel. Ám kiemelkedően magas IQ-ja miatt felvették egy tehetséggondozó iskolába, majd ösztöndíjjal elvégezte az egyetemet, és végül a Rhodes-ösztöndíjat is megkapta. A férfimagazin, amelyben ezekre az információkra rábukkant, arról is beszámolt, hogy Alex egy darabig ingatlanügynökként dolgozott. Ám sem az üzleti kapcsolatairól, sem a magánéletéről nem tudott meg semmit.

Harriet bosszúsan elfintorodott, mikor észrevette, hogy a csinos, fiatal pultoslány szemérmetlenül flörtöl Alexszel. Valamiért ez most kifejezetten idegesítette. Lehet, hogy máris talált magának valakit az ostoba kis Lisája helyett?

Aztán mikor rájött, miken jár az esze, szörnyen megijedt. Csak nem féltékeny? Ugyan már, ez nevetséges. Kire? A főnökére?

Teljesen össze volt zavarodva. Lehet, hogy valami eddig elnyomott érzést szabadított fel benne a férfi ölelése? Hiszen hiába is tagadná, jólesett neki...

Mikor Alex végül visszaindult hozzá, hirtelen egész más szemmel tekintett rá. Mint ahogy más szemmel nézhetett Dwayne-re is, mikor kiadta az útját.

Utóbbi azonban Alex esetében aligha fordulhatna elő. Hiszen a főnökében minden megvan, amiről egy nő csak álmodhat. Persze csak szeretőként, nem férjként.

Úgyhogy jobb, ha nem veszel tudomást róla, milyen hatással van rád, és inkább keresel egy hozzád illő társat! Alex Kotana ugyanis soha nem lesz az.

És mégis amikor a férfi leült az asztalukhoz, egyszer csak hallotta magát, amint csípősen nekiszegezi a kérdést:

– Ugye ilyesmi gyakran megtörténik?

– Mi?

Harriet a legszívesebben felpofozta volna magát. Gyorsan mosolyra igazította a száját.

– Az a barna fruska ott a pultnál kis híján a karjába ájult – mondta, igyekezve tökéletesen fesztelennek tűnni.

– Igen? – vigyorodott el Alex. – Kár, hogy nem az esetem.

– Miért, talán nem szereti a barnákat?

A férfi előző két barátnője szőke volt.

Alex egy darabig nem válaszolt, csak mélyen Harriet szemébe nézett, amit ő roppant idegesítőnek talált. Remélhetőleg nem hiszi, hogy féltékeny. Mert ha igen, akkor a végén még kirúgja, márpedig azt nem tudná elviselni. A munkája nagyon sokat jelentett neki, mert érdekes volt, változatos, és jól keresett vele. És most, hogy Dwayne eltűnt az életéből, még jobban rá van utalva a pénzre.

– Bocsánat – mondta ezért gyorsan. – Nem lenne szabad ilyen személyes kérdéseket feltennem.

– Semmi baj – vont a vállát Alex. – Igazából én is szeretnék magának feltenni egy-két személyes jellegű kérdést.

– Valóban?

– Ne csinálja már, Harry! Hiszen gondolhatja, hogy kíváncsi vagyok, miért szakított Dwayne-nel. Ezért hoztam el ide. Tudni akarom az összes piszkos kis részletet.

– Nincsenek piszkos részletek – sóhajtott Harriet. – Csak banálisak.